

Anglija 2012

Na potovanju smo bili Violeta, Matija in Bojan, od sobote, 30. Junija, do sobote, 21. Julija 2012.

Pripravil Bojan Peršl, november 2012

Obisk Anglije smo imeli dolgoročno v programu, odkar smo kupili avtodom. Z nakupom avtodoma se nam je namreč odprla možnost, da si jo bomo lahko kolikor toliko spodobno tudi ogledali. Letos pa smo imeli za to še poseben razlog in tako smo se pripravili na njen naskok.

Združeno kraljestvo Velike Britanije in Severne Irske predstavlja skupino otokov, ki jo sestavljajo Velika Britanija, Severna Irska in manjši britanski otoki. Ime Velika Britanija se nanaša le na največji otok v skupini, kjer se nahajajo Anglija, Wales in Škotska. Država šteje preko 60 milijonov prebivalcev, glavno mesto države je London. Vodja države je kraljica Elizabeta II., ki je uradno tudi vodja Skupnosti narodov (ang. *The Commonwealth*). Skupnost

narodov je skupnost 53 samostojnih suverenih držav, kot sta na primer Kanada in Avstralija, ki so bile skoraj vse bivši teritoriji, oziroma bivše kolonije Britanskega imperija.

Mi smo se seveda izkrkali v mestu Dover, to je v južno vzhodnem delu Anglije, se peljali do glavnega mesta London, nadaljevali pot skozi področje Cotswolds, si ogledali Manchester in Liverpool, nadaljevali pot ob obali in skozi naravni park Snowdonia do glavnega mesta Welsa - Cardiffa in se preko Devona in Cornwalla, južne Anglije, vrnil nazaj v Evropo. V treh tednih smo prevozili okoli 6000 km.

Anglija ima kar nekaj posebnosti. Posebej moram tu omeniti vožnjo po levi. In tu moramo biti posebej pozorni, saj nas to lahko tudi zelo drago stane. Pa pri tem ne mislim na denarno kazen, ampak celo na kaj hujšega. Posebej velja biti pozoren pri prečkanju ceste, saj smo navajeni, da nam avtomobili prihajajo z leve. Tako avtomatsko najprej pogledamo na levo, ker avta ni, stopimo na cesto in pogledamo na desno, nakar, če imamo srečo, še pravočasno odskočimo.

Tudi Anglija ima svoj
Mount st. Michel

Odhod – sobota, 30. Junija 2012, ob 15.30 uri

Sobota je bila namenjena pripravam na odhod in odhodu samemu, saj je pri nas to vedno ritual, ki traja ... Moški del se sicer hitro zrihta, sam kaj, ko je potrebno ženske zmeraj nekaj čakati. In seveda, pred odhodom se je potrebno vedno tudi fajn najest, saj nikoli ne veš, kaj te na poti čaka. Temu primeren je bil tudi čas odhoda, saj smo odšli šele po kosilu. V poznih večernih urah smo srečno prispeli do enega manjšega mesteca pred Uhlmom (Nemčija), kjer smo v mirnem predelu prespali. Mislim, da je bilo to mesto Gunzburg. Srečno predvsem zato, ker je ta večer ulivalo kot iz škafe, prav tako pa je tudi noro pihalo. Ta del avtoceste so prenavljali in po ali ob cestišču so bili prevrnjeni in razmetani znaki ter opozorilne table. Ko smo se spravili spat, so še dolgo v noč tulile sirene reševalnih vozil. Zakaj, smo videli naslednje jutro, ko je bilo kar nekaj km ob avtocesti vse polno polomljenih dreves. Verjetno nas je neurje samo oplazilo. Zjutraj sem na črpalki natočil še nekaj malega nafte ($48.453110^{\circ}/10.285802^{\circ}$), tako da smo bili z gorivom preskrbljeni do Luxemburga, kjer je seveda v tem delu Evrope najcenejše.

Pot od Ljubljane do Gunzburga – ca 540 km

Naslednji dan smo prispeli do že znane destinacije, ki nam je ob našem prvem potovanju z avtomodom ostala v lepem spominu. Ustavili smo se ob jezercu v Schengenu, kjer smo se nekoliko odpočili in si pripravili kosilo ($49.492867^{\circ}/6.364530^{\circ}$). Ta kraj mi je posebej prijeten in pri srcu. Tu se rad ustavim, kadar potujemo tu mimo. Po okrepljenem obroku, kavici in kozarčku piva, smo se odpravili naprej. Seveda smo se ustavili še na črpalki in do polnega natočili gorivo, saj je cena dizla nižja kot pri nas in seveda tudi Nemčiji, Franciji ali pa Angliji. Zvečer smo se nato ustavili v mestecu Mons v Belgiji. Sicer bi lahko že ta večer prispeli do Calaisa, vendar bi v tem primeru zamudili finale evropskega nogometnega prvenstva. S sinom Matijo sva si hotela tekmo ogledati v samem mestu, saj so se ljubitelji nogometa začeli zbirati v mestnem jedru, kjer so imeli očitno na glavnem trgu postavljen velik zaslon. Vendar pa nismo našli ustreznega parkirnega prostora in tako smo prespali na mirni lokaciji ob jezercu in mestnem kopališču ($50.469392^{\circ}/3.944764^{\circ}$). Doslej nikoli nisem navijal za Italjane, na tem prvenstvu pa so me prijetno presenetili, saj so v polfinalu nadigrali Angleže, ne glede na to, da niso uspeli dati gola niti v podaljških, ampak so o finalistu odločale enajstmetrovke. Žal pa so jih Španci nato v finalu povsem nadigrali in visoko zmagali.

Gunsburg - Nemčija do Monsa – Belgija, ca 645 km

Cassel – Flandrija (Francija)

Naslednji dan je bil namenjen ležernemu potovanju po Franciji, kjer smo se zjutraj najprej ustavili na kavici v prijetnem mestecu Casselu – Flandrija, ki nas je očaralo s svojo prisrčnostjo in ležernostjo. V nadaljevanju naše poti smo se ustavili v St. Omer-ju, kjer smo morali narediti nekaj fotografij za spomin.

St. Omer – Francija

Mimogrede smo opravili tudi večji nakup v enem od Super U, ki je cenovno primerljiv z našimi supermarketi in tako smo bili opremljeni z vsem potrebnim za naskok na Anglijo. Z vstopom pa smo še malo počakali, saj smo v Calaisu po preverjanju cen trajekta ugotovili, da je pametneje iti preko kanala La Manche naslednje jutro. Karta za trajekt bi nas prišla preko 130 €, če bi šli na trajekt isti dan, tako pa nas je prišla samo 50 €. Splača se pozanimati in kupiti karte v naprej (lahko preko interneta – npr. preko strani: http://www.aferry.com/?gclid=CN6JI9b_xbECFQRJ3wodDicAYg). Za nas ta opcija ni prišla v poštev, saj nismo točno vedeli, kdaj bomo odšli od doma in prispeli do Calaisa. Ob povratku pa smo v kampu, kjer smo se lahko priklopili na net, kupili karto za trajekt.

Mons – Calais, Francija, ca 200 km

Ker smo imeli katre za trajekt šele za zgodnje jutranje ure, smo tako imeli čas za ogled mesta, obisk črpalke in temeljito oskrbo naše Laikice. Brezplačen PZA ob obali (50.966169°/ 1.843747°) je bil zaseden, zato smo se prestavili na parkirišče v območje пристаниšča trajekta (50.967210°/ 1.867249°), kjer je bilo polno tudi drugih čakajočih na odhode trajektov. Ta del parkirišča ni plačljiv in je miren za prenočevanje. Mene je najbolj skrbelo, da bi zaspali in zamudili odhod trajekta, ki smo ga imeli že ob 6. uri zjutraj.

Na letošnjem dopustu sicer nismo imeli nobenih težav z zadnjim desnim kolesom, kot zadnji dve leti, zato pa je za zabavo poskrbel računalnik avtodoma, ki je zvečer javil - check oil level. Seveda sem takoj pogledal pod pokrov motorja in pod motor, vendar ni bilo nobenih znakov puščanja olja. Vseeno pa sva se z mojo drago odločila, da greva v lov za oljem ... Bil je res pravi lov, saj črpalke zvečer ne delajo več, razen avtomatskih, in tako sva ostala brez željenega olja. Da pa zadeva ni bila resna, se je pokazalo naslednji dan, ko sem na prvi črpalki v Angliji kupil olje in ga dotočil - od takrat naprej je Laikica zadovoljno predla in nič jamrala ...(ali pa njen računalnik).

PZA – Calais (Francija)

Zjutraj smo vstali, se odpravili na check point in opravili vse formalnosti, pozajtrkovali in se vkrcali na trajekt. Za mene je bilo to tudi posebno doživetje. Možje postave namreč opravijo pregled vozila,

kakršnega že dolgo nismo več vajeni. Carinica je celo vstopila v avtodom in z baterijo posvetila po avtodomu, pod posteljo in v kopalnico. Verjetno pa kdaj kdo kakšnega prešverca čez mejo na ta način? Cena potovanja namreč ni odvisna od števila udeležencev, ampak je določena na vozilo. Ob nakupu karte smo morali dati podatke o avtodomu in o višini vozila ter podatke o potnikih.

Zaminiv je bil tudi dialog z zaposlenim na check pointu. Ob kontroli karte me je večkrat vprašal, če imamo s sabo kakšnega psa ali pa drugo domačo žival. Odgovoril sem mu, da ne. Na željo žene pa sem ga vprašal, kaj bi morali storiti, če bi želeli vzeti s seboj našo Žužo. Rekel je – This is very complicated. Nadalje je povedal, da je potrebno opraviti ustrezne preglede in imeti ustrezne dokumente. Vijola je vzela iz predala pasji potni list in vprašala, če je ta ustrezen. Gospod je zelo presenečen in sumničav vprašal, če res nimamo psa s sabo ali pa kakšne druge živali in po naši potrditvi je rekel, da tega naj raje ne kaževa več, nikjer! Očitno je res very complicated!

Po vožnji čez kanal La Manche, ki traja približno uro in pol, je že začelo rosiť. To je pač Anglija: vsakih pet minut pada, prši ali pa sije sonce. Temperature pa okoli petnajst do dvajset stopinj.

Med potjo smo se seveda najprej ustavili na črpalki in kupili olje in ga dolili. Po vožnji po levi in dokaj prometni avtocesti smo počasi prispeli do Londona. Imeli smo sicer koordinate, kjer naj bi bil nek PZA, vendar niso bile več aktualne, saj tistega parkirišča pri Tower bridgu ni bilo več – takrat je bilo tam gradbišče. In tako smo odšli do kampa, v katerem naj bi se nastanili, vendar je bil od Caravaning cluba in še poln povrhu. Morali smo najti drugo rešitev, kar pa niti ni bilo tako lahko. London je namreč zelo velik in se po njem voziš in voziš, čeprav še kar tekoče, vendar počasi. Končno smo v predmestju našli kamp, kjer smo se nastanili.

Kamp/ Lee Valley – predel Edmontona
(<http://www.visitlondon.com/accommodation/detail/441379-lee-valley-camping-and-caravan-park>, 51.632250° / -0.034405°).

Calais, Fr – London, GB, ca 200 km

London ima 7,5 mio prebivalcev in je gosto naseljen. Letos je bil organizator poletnih olimpijskih iger. To se je videlo praktično na vsakem koraku. Poleg zastav in olimpijskih krogov se je to kazalo tudi na malo manj prijeten način. Priprave so bile v polnem teku in ker so po prometnih cestah potekala dela je bil oviran tudi promet. Ta se je z avtom odvija zelo počasi, odlično deluje pa javni prevoz. Tudi cena je sprejemljiva, saj smo za tri enodnevne karte odšteli 18,5 funtov (za dva odrasla in enega otroka – za prevoz po vseh progah in z vsemi prevoznimi sredstvi). Od kampa pa do centra Londona smo porabili približno tričetrt ure s tem, da smo se morali peljati z avtobusom do železnice, nato z vlakom do podzemne, ki nas je pripeljala do citya in če je bilo potrebno, smo opravili še kakšno zamenjavo podzemne. Greš z avtobusa na vlak, čakaš maksimalno par minut, se odpelješ do podzemne, ki je začuda že tam in takoj odpelje, če jo zamudiš, pride takoj drug ...

V Londonu si lahko najameš tudi kolo (kot naš Bikelj) in tako smo Jamson park ter Hayd park kar prekolesarili. Drugače se po Londonu ne da kaj prida kolesariti, razen po avenijah med avtomobili. In nekateri Angleži to celo počno. Tu smo prebili tri noči v kampu in opravili dva dneva ogledov. Kamp nas je za tri dni stal okoli 72 funtov. Ogledali smo si Tower Bridge, Tower of London, Buckinghamsko palačo, ki je uradno domovanje kraljeve družine, Hayd park, Jameson park, Covent Garden, Trafalgar Square, Westminster, London Eye (od daleč), Piccadilly Circus, Ritz, Harrods, Kitajsko četrt, predel Soho. To je posebej zanimiv predel Londona, ki bi se ga

splačalo ogledati tudi v večerno - nočnih urah, žal pa nam to ni uspelo, saj se nam je predviden čas za ogled Londona počasi iztekal.

V svoji zgodovini je preživel marsikaj. Okoli leta 43 pred našim štetjem so med svojo invazijo na otočje tu rimsko naselbino napravili že Rimljani. Podobno invazijo pa je med drugo svetovno vojno načrtovala tudi nemška vojska, vendar se ji je zaradi ponesrečenih zračnih napadov morala odreči. Zračni napadi pa so mesto precej opustošili, porušeni ali poškodovanih je bilo tudi precej pomembnih zgodovinskih objektov, ki so jih kasneje obnovili.

London je hudo opustošila kuga leta 1665, ko je od približno pol milijona prebivalcev skoraj vsak peti izgubil življenje. Samo leto dni kasneje je še pogorel. V kar 5 dni trajajočem požaru, je zgorelo okoli

13.000 hiš in skoraj 90 cerkva. Celo desetletje je trajala načrtna obnova mesta, ki je leta 1831 postalo največje mesto na svetu in primat obdržalo skoraj celo stoletje.

Mesto leži na več kot 1.600 kvadratnih kilometrih površine in ima v neposredni bližini 5 letališč, večina mednarodnih. Iz Londona se dnevno množice odpravljajo z letali širom po vsem svetu, direktni leti so še posebej popularni do največjih mest na vzhodni obali ZDA, npr. v New York in Washington. V okolici je še 9 pristanišč, od kjer je možna plovba praktično kamorkoli po svetu. Plovba je mogoča tudi po mestu samem, saj skozi njega teče izjemno pomembna reka Temza, preko katere so zgrajeni mnogi pomembni in atraktivni mostovi. London je tako tudi prometno vozlišče in iz mesta do Pariza in Bruslja, skozi predor pod Rokavskim prelivom, pelje potnike in tovor tudi vlak Eurostar. 50 kilometrov dolg predor so gradili šest let in je bil uradno odprt 1994.

Danes je London glavno mesto Anglije in Združenega kraljestva. Mesto ima več kot 7 milijonov prebivalcev in je politična, kulturna in poslovna prestolnica celotnega britanskega otočja. Hkrati velja gospodarsko in politično za eno najpomembnejših mest na svetu. Po številu prebivalcev je v Evropi večji le Pariz. Tako je tudi ustroj prebivalstva podoben, saj je tudi tu videti številne priseljence iz vseh področij. Omenil sem Kitajsko četrt – torej Kitajci, veliko je črncev in seveda smo v Harrodsu srečali

veliko Arabcev. Tu se tudi Matija ni mogel upreti nakupu novih kopačk in golmaskih rokavic. Cene teh artiklov pa so bile povsem sprejemljive in nič dražje kot pri nas.

London – Windsor, 70 km

Na poti do Windsorja smo si ogledali tudi Wimbledon. S sinom sva si morala seveda ogledati polfinalni dvoboj vsakoletnega tradicionalnega teniškega turnirja, kjer je na najino veselje Fedi nabil Džokota. Kart seveda nismo imeli, na črnem trgu jih tudi nismo uspeli kupiti, vendar smo našli ustrezen parkirni prostor in na računalnik priklopili usb digitalni TV sprejemnik in tako je bilo možno uživati ... Vseeno pa smo si prizorišče tudi temeljito ogledali od zunaj.

Zvečer smo prispeli v Windsor. Ta dan smo prevozili ca 60 km, kar je pomenilo praktično celodnevno vožnjo z avtomodom. Promet čez London je bil namreč zelo gost, sicer brez zastojev, vendar počasi premikajoč in s številnimi semaforiziranimi križišči in krožišči.

Windsor je lep in miren kraj. Povsem druga zgodba kot London. Tu ni priseljencev, ..., veliko manj tistih z rutami..... Parkiranje ($51.484039^\circ / - 0.614344^\circ$) je bilo čez noč zastoj, čez dan pa smo za štiri ure plačali štiri funte. Tu se nam je pripetila tudi majhna neprijetnost, saj je Vijola pred spanjem opazila, da je tepih pri postelji moker. Mislili smo, da je voda pricurljala iz košare, kjer smo imeli shranjenih nekaj plastenk vode. Ker se do jutra še ni posušilo, se je po mojem temeljitem pregledu izkazalo,

da je pričelo kapljati iz filtra za vodo, ki je pred črpalko. Seveda sem to hitro zrihtal in tepih se je tudi hitro posušil.

Windsor – Oxford, 70 km

Proti večeru naslednjega dne smo prispeli v Oxford. Parkirali in spali smo praktično v samem centru za štiri funte (51.759370° / -1.259307°). To možnost sem preveril pri redarju, ki je bil prijazen in nam je pojasnil, da lahko parkiramo in prespimo, če plačamo parkirnino. Čez dan do 18.30 ure je bilo tam parkiranje plačljivo, potem pa do desete zjutraj naslednjega dne zastonj.

Tu je bila ustanovljena univerza že okoli leta 1096 in velja za najstarejšo univerzo v angleško govorečem svetu. Danes velja za eno najuglednejših univerz na svetu. Redno se uvršča med 5 najboljših univerz na svetu. Kdo še ni slišal za prestižne veslaške dvoboje med univerzama Oxforda in Cambrida - dveh angleških najslavnejših univerz?!

Ko sedaj takole gledam naše potovanje se mi zdi, da bi se lahko v vsakem mestu ustavili za dalj časa in si kakšen kraj bolj podrobno in tudi uživaško ogledali. Samo kaj, ko smo hoteli videti čim več Anglije v omejenem času treh tednov. Anglija niti ni blizu in vprašanje je, kdaj bo spet prilika, da jo obiščemo. Na okus smo pa vseeno prišli.

Ustavili smo se v mestu Cirencester. Cirencester je trgovsko mesto, oddaljeno 93 milj (150 km) severo-zahodno od Londona. Je največje mesto področja Cotswold. Tu domuje najstarejši agrikulturni college. In mestece samo je zelo prijetno za sprehod. Polno trgovinic in seveda si je treba vzeti tudi čas za ogled cerkve St John the Baptist parish church. Cerkve tu namreč nimajo klasičnih suličastih zvonikov, ampak so zvoniki grajeni kot trdnjave.

Po ogledu Cirencesterja, smo se ustavili v kampu angleškega camping kluba The caravan club, ki pa je sprejemal samo člane in zato so nas prijazno napotili drugam. Poiskati so nam pomagali drug primeren kamp, saj je Matija že malo norel zaradi abstinenčne internetne krize. Tako so poklicali v

bližnji kamp Mayfield park, Cheltenham road (www.mayfieldpark.co.uk), kjer smo tudi prespali. Kamp je urejen in cenovno ugoden, saj nas je prišel za eno noč 18 funtov in še nekaj drobiža. Pozanimal sem se glede članstva v tem klubu in povedali so nam, da je članarina malo manj kot 50 funtov, omogoča pa bivanje v verigi njihovih kampov (nekateri od teh so tudi za nečlane) in to po ugodnih cenah. Tako sem jaz npr. plačal v njihovem kampu blizu Liverpoola, ki ni samo za člane kluba, 21 funtov in bi imel 10 funtov popusta v primeru, če bi bil član tega kluba. Za tiste, ki večinoma želijo spati v kampih in imajo namen potovati po Angliji, vsekakor priporočam, da razmislijo o članstvu.

Oxford – Cirencester, 80 km

The Cotswolds – področje polno lepih in majhnih vasic, ki ohranjajo svoj izgled že več stoletij. Vožnja po ne preveč prometnih lokalnih cestah niti ni tako prijetna in prijazna, saj zahteva temeljito pozornost.

Ceste so velikokrat ozke in ob straneh so kamnite ograje, ki so visoko zaraščene. Tako se mi vožnja z avtomodom ob robu cestišča niti ni zdela varna, saj sem se bal, da bom zadel ob kakšno vejo ali pa da bo zaradi poraščenosti za nepreglednim ovinkom kakšna ovira. Morda celo kakšen cestni znak, povsem zakrit z grmovjem, ki si ga zagledal šele, ko si se pripeljal mimo. Kolesarjev v Angliji praktično ni (predvsem za naše razmere, saj smo v zadnjem času, po moji oceni, postali

kolesarsko napredna država). Sicer pa se mi zdi to razumljivo, tako zaradi zgoraj omenjenih nevarnosti na cesti, kot tudi zaradi vremena. Tako tudi mi nismo skoraj nič kolesarili po Angliji.

To področje je polno malih jezer in hribčkov. Kot zanimivost lahko navedem tudi to, da tu ob jezerih, postavlja svoje lesene hiše (bolje vile) naše podjetje Riko hiše. O naselju 160-tih hiš si lahko ogledate na njihovi spletni strani: <http://www.riko-hise.si/si/reference?pid=66&project=naselje-160-ih-his-v-okolici-londona>. Drugače pa je to področje postalo elitno pribežališče Angležev, saj je prijetno, mirno, polno zelenja in malih jezer in je oddaljeno le kakšno urico vožnje od Londona.

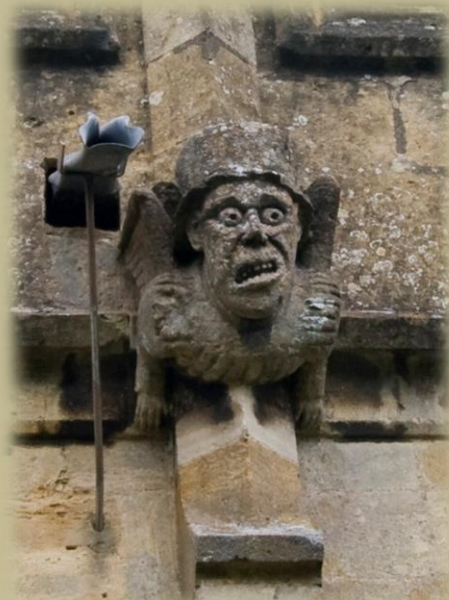
Ustavili smo se v vasici Winchombe, kjer smo si ogledali grad Sudeley Castle in cerkev St. Peter's, ki so jo na novo zgradili leta 1450. Grad Sudeley castle je bil na tem mestu prvič zgrajen v času od 1135 do 1154 leta. Bil je pomemben v nemirnih časih angleške zgodovine. V taki obliki, kot stoji danes, ga je dal narediti Henry VI v petnajstem stoletju. Tu je imela svoje domovanje kraljica Katherine Parr, zadnja preživela žena angleškega kralja Henrika VIII. Henry sam, Anne

Boleyn, Lady Jane Grey, kraljica Elizabeta 1 in Richard III. In tudi King Charles 1 se je v času državljanske vojne zatekel na ta grad.

Sedaj tukaj organizirajo tudi poroke in tu se je poročila tudi igralka Elizabeth Hurley, ki je na svoji drugi poroki omožila indijskega poslovneža Aruna Nayara. Kot je v navadi pri indijskih poročnih slovesnostih, je bila tudi ta maratonska. Trajala je celih osem dni in se odvijala na dveh kontinentih. Britanski obred sta imela na gradu Sudeley 2. marca 2007, 9. marca pa še v Indiji.

Samega gradu si od znotraj nismo ogledali. Ogledali smo si okolico, v nadaljevanju poti pa smo tudi imeli namen obiskati še kakšen drug grad. Vstopnine niti niso tako poceni.

V vasi smo si ogledali tudi St. Peters Church. Cerkev je bila zgrajena okoli leta 1470. Od znotraj nam jo je razkazal pogovornjiv in prijazen duhovnik in opozoril na znamenite kipe – obraze, ki so kot obroba okoli cerkve. Posebej nas je opozoril na to, da si moramo ogledati enega od obrazov, ki je na slikah obkrožil cel svet. Verjamem, da ste ga tudi vi že opazili. Kot znamenitost nam je na koncu pokazal še staro perzijsko preprogo, ki so jo dobili v dar in jo imajo posebej zaščiten.

Pot smo nadaljevali do Manchestra, saj smo na sinovo željo morali opraviti ogled nogometnega stadiona Old Traforda - Teatra sanj. Prispeli smo v večernih urah in tako smo si stadion ogledali naslednji dan. Prenočili smo kar v eni od stranskih ulic (53.45302/-2.31041). Ta predel mesta je bil videti miren in varen.

Cirencester – Manchester, 260 km

Tisti, ki nogomet vsaj od daleč malo spremljate veste, da gre za stadion enega od največjih nogometnih klubov na svetu. In temu primerno ima ta klub tudi zgodovino. Osvojili so številne lovorike in večkrat zmagali v ligi prvakov. Prvi so tudi pričeli z otroško nogometno šolo, saj so po letalski tragediji v Munchenu leta 1958 izgubili skoraj vse igralce – osem jih je umrlo, prav tako so takrat umrli tudi nekateri funkcionarji kluba in reporterji. Številni so bili mnenja, da bo zaradi tega klub propadel, vendar so osnovali otroško nogometno šolo, v kateri so izšolali številne mlade nogometaše, ki so deset let kasneje že osvojili evropsko nogometno klubsko prvenstvo. Mislim, da so v finalu premagali Benfica s 4:1.

Po navedbah vodiča, ki nas je vodil po štadionu, je to edini klub na svetu, ki je imel v eni ekipi istočasno tri igralce, ki so bili v treh različnih letih proglašeni za igralca leta. Prav tako je to edini klub, ki ima enega in istega trenerja neprekinjeno že več kot 25 let. In kdo od nogometašev ga ne pozna? To je seveda sir Ferguson. Po njem se tudi imenuje tribuna. Ena od ikon tega kluba je vsekakor tudi Ryan Gigs, ki od svojega 26 leta do danes neprekinjeno igra za ta klub. In ne glede na to, da je star že skoraj 39 let, še vedno igra v prvi postavi in to eno od glavnih vlog. Poleg seveda znanega Waynea Rooneyja, ki je tretji najbolje plačani igralec na svetu (za Ronaldom in Mesijem). Kot zanimivost naj povem, da na tem štadionu igrajo samo tekme, trenirajo pa na drugem, ki je oddaljen 4 milje stran. Asketska je tudi slačilnica, saj je v njej le klop z obešalniki, hladilnik z pijačo in energetskimi prehrabnenimi izdelki ter seveda centralni del z televizorjem in tablami, kjer trener igralcem razlaga taktiko.

Cena ogleda klubskega muzeja in štadiona je 16 funtov za odrasle in 10 za otroke. Ogled je voden in ga priporočam.

Skozi mesto smo se samo zapeljali, saj je bil naslednji postanek predviden v Liverpoolu. Staro industrijsko mesto kot mesto ni bilo videti kaj posebej prometno in zanimivo. Zanimivo imajo speljana krožišča, tako da sem imel kar nekaj težav, kljub navigaciji, da sem zapeljal na pravi izhod. Ta del Anglije je predvsem industrijski - prevladujejo številni novi bloki in predeli, ki se mešajo z starimi propadajočimi industrijskimi predeli in naselji vrstnih hiš. Človek nima občutka, da je tu kaj dosti priseljencev, niti da bi se mu lahko kaj hudega zgodilo.

Poleg štadiona vodiči omenjajo kot zanimivost mesta in vredno ogleda tudi vojni muzej - Imperial war museum, ki je v neposredni bližini štadiona. Sina ta zadeva ni posebej zanimala in smo ga preskočili.

Manchester – Liverpool, 90 km

Prenočili smo v kampu Wirral country park caravan club site, v bližini Liverpoola (53.34550, -3.1523). Preživeli smo enega prijetnejših večerov. Kamp angleškega Caravaning kluba, ki ni bil samo za člane, je lepo urejen in na zanimivi lokaciji. Na samem klifu. Večer je bil delno jase in začuda ne deževen. In kazalo je na to, da ne bo padalo! Tako sem dal prvič s kampreja dol kolesa in z Vijolo sva šla na potep po okolici. V bližnjem mestecu, do katerega so imeli speljano celo kolesarsko in peš pot, sva šla v pub na ale. Meni je bilo njihovo pivo dobro in ne pretirano drago, saj sva plačala za dve pivi 4,60 funta. Glede na njihove dohodke vsekakor ni drago. V kampu so zvečer po angleški travi skakali zajci-kunci. Kot zanimivost naj povem, da zaliv pod našim klifom v času oseke povsem usahne. In ta zaliv niti ni tako majhen. Sega od West Kirbyja do Chesterja in Prestatyna. Vijoli sem predlagal, da bi za en funt kupila to zemljo, morje zaježila in zemljo izsušila. To prakso uporabljajo Nizozemci, saj so le ti država, ki so pridobili največ zemlje na miren način, z izsuševanjem morja.

Do Liverpoola, mesta ob reki Mersey, ki se nedaleč stran izliva v morje, smo se peljali skozi tunel pod to reko, za 1,5 funta v eno smer. Mesto ima okoli 450.000 prebivalcev in je peto najbolj naseljeno mesto v Angliji. Albert dock je ena od znamenitosti tega mesta. V preteklosti eno od treh največjih svetovnih pristanišč, ki se je obvezno potrebno čezenj sprehoditi, da začutiš današnji utrip in njegovo zgodovino.

Leta 2004 je bilo Liverpoolsko obrežje uvrščeno na Unescov seznam spomenikov kulturne dediščine, kar odraža pomembnost mesta pri razvoju svetovne trgovine in pristaniške tehnologije.

Mesto slovi tudi po Beatlih in nogometu. Stadion Anfield – sveta trava, je domovanje enega večjih nogometnih klubov iz Anglije - FC Liverpoola. To je edino nogometno igrišče, na katerega lahko stopijo samo igralci in je to urejeno z zakonom. Liverpool pa premore še en velik nogometni klub, to je FC Everton.

Za dobre štiri ure smo parkirali na parkirišču ob Albert Docku, za 2 funta za uro parkiranja (53.394906° / -2.989873°). Cena parkiranja za 24 ur je 15 funtov, kar niti ni tako veliko, glede na to, da smo v Angliji in da so tam plače malo drugačne kot pri nas. S kolesi smo prekolesarili center Liverpoola, ki nam je bil zelo všeč. Zanimiv je predvsem trgovski center na Albert docku kot tudi peš cona po starem mestnem jedru. Zelo dobro se mešajo stare mogočne stavbe z novimi. Liverpool enostavno diha.

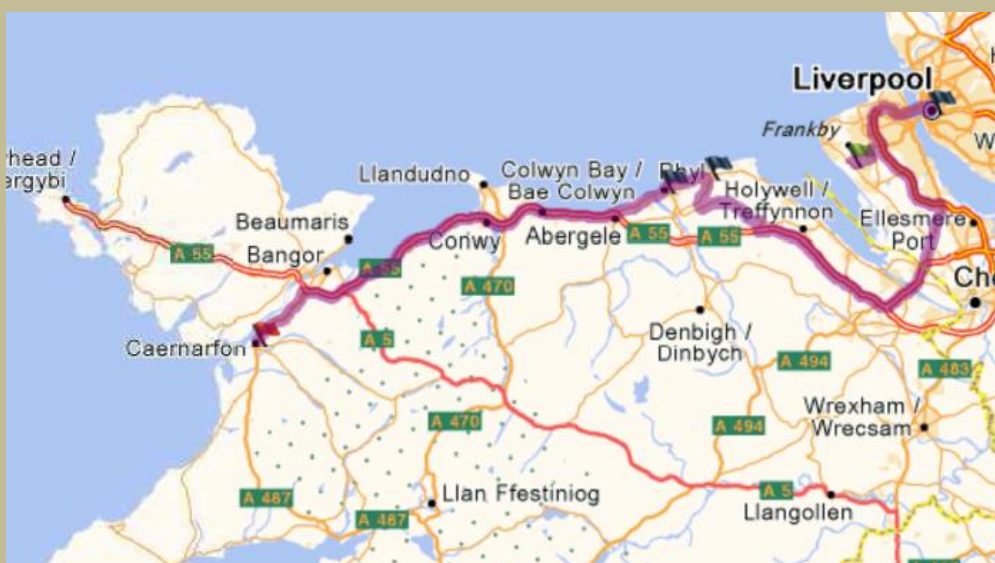
Matija si je ogledal muzej Beatlov, vstopnina za otroke je 7 funtov, za odrasle pa mislim, da je bila 14 funtov. Midva z Vijolo pa sva se odločila, da greva, namesto v muzej, raje na ale v bližnji pub -The pumphouse. Iz zgradbe, ki je včasih očitno služila namenu pristanišča, so naredili prijeten lokal s prijetno strežbo. Nekdo, ki je enkrat obiskal ta lokal je na Google napisal: *the staff were so nice, the location is fab and the food is to die for.... its pub food at its best, have the special burger they are amazing we still talk about it now. Made the weekend really special. Thanks*

Z Vijolo sicer nisva jedla, sva pa na prijetnem sončku pila njihov ale, ki je še kako pasal in še prekmalu naju je poklical sin, ki nama je sporočil, da je z ogledom muzeja zaključil. Prijetno se je bilo sprehajati po tem mestu in prijetno bi bilo tu preživeti tudi večer, vendar smo se zaradi omejenega časa odločili, da gremo naprej.

Zvečer smo prispeli v Caernarfon in parkirali na zastonj parkirišču (53.14487/-4.27329) pred mestom.

Liverpool – Caernarfon, 265 km

Prijetno mesto, ki se zvečer povsem umiri. Prespali smo na parkirišču in si naslednje dopoldne ogledali grad. Cena za familio 15,50 funta (dva odrasla in en ali dva otroka). Drugače je karta 5,5 funta za odraslega. Grad si lahko ogledaš po dolgem in počez, če pa nimaš vrtočlavice pa tudi od zgoraj na vse strani. Zanimiv je tudi zgodovinski del, muzej, kjer si je med drugim možno ogledati tudi rodovnik angleške kraljice Elizabete, ki izhaja prav iz Wellsa. Za to si spleta vzeti čas. Zgradil ga je kralj Edvard I. ob koncu dvanaajstega stoletja za takrat nenormalno visoko ceno.

Waližani imajo tudi zanimivo govorico. Prav tako pisavo in če ne bi bilo dvojezičnih napisov mest, bi se le težko znašli. Primer waližanske pisave: »Defnyddiwch y ddolen isod I fynd i'r wefan Gymraeg», kar bi po angleško napisali: »Enter the English site using the link below«.

Grad Caernarfon je pričel graditi kralj Edvard I. v poznem enajstem stoletju, končan pa naj bi bil 1283 leta. Nato so do leta 1330 zgradili še obzidje okoli mesta. Grad je bil administrativno središče severnega Wallesa. Od leta 1400 do 1415 je bil grad oblegan in razdejan. Ko je prišel na oblast kralj Tudor, so se pričele zmanjševati tudi napetosti med Angleži in Waližani. Grad je takrat postal nepomemben in ga niso obnavljali vse do devetnajstega stoletja. Leta 1986 je bil grad uvrščen na seznam Unescove svetovne dediščine.

Po sprehodu čez marino pa nas je pozdravil mozaik, v katerem je bil sestavljen napis Slovenija in v mozaiku so bili sestavljeni simboli naše države. Moram priznati, da mi je ob pogledu nanj postalo kar toplo pri srcu.

Cardiff je bil naš naslednji cilj, do katerega naj bi prišli v enem od naslednjih dni. Nekako smo ga tempirali za konec tedna (petek). Tako smo naslednji dan nadaljevali pot po nacionalnem parku Snowdonia, kjer nas je navdušila narava, rastlinje in črede ovac, malo manj pa njihove ozke ceste in kamnite zaraščene ograje tik ob cestišču.

Caernarfon – Brecon, 205 km

Zamudili smo parkirišče ob cesti na prelazu, kjer naj bi bila ena od najvišjih točk našega potovanja. Tako smo zamudili priložnost, da bi si vzeli nekaj trenutkov za resnično lep razgled na pokrajino in tega ovekovečili s kakšno fotografijo. Tu sem se tudi spomil na fotografije Gruzije od Vojca, saj so bila pobočja ravno tako travnata, zelena, delno kamnita, cesta pa se je vila daleč navzdol proti dolini.

Angleži se pretežno ukvarjajo z živinorejo. Po celi Angliji imajo pašnike, kjer se pasejo ovce ali krave. V naravnem parku, ki leži kar nekaj sto metrov nad morsko gladino, so prostrana travnata pobočja ograjena s kamnitimi ali pa kakšnimi drugačnimi ograjami. V glavnem redijo ovce in teh je neverjetno veliko. Tu pa tam, predvsem v nižinskih predelih, opaziš tudi nekaj poljedelstva v obliki žitnih polj in kje opaziš tudi kakšno toplo gredo. Kot zanimivost naj omenim še to, da smo nekje ob cesti opazili češnje, ki pa so v mesecu juliju šele počasi pričele zoreti. V trgovinah so cene precej primerljive z našimi, saj se cene razlikujejo mogoče le za razliko v tečaju med funtom in evrom.

Ni vedno najbolje, da se povsem prepustiš navigaciji, saj te ta kdaj pelje po cestah, ki mogoče le niso najbolj primerne za avtodom. Posebej, če jo imaš naštimano na avto in ne na avtobus ali pa kamion. Že glavna cesta, ki pelje od Cearforna do Pembroke, je kdaj tako ozka in ob straneh zaraščena, da je vožnja dolgotrajna in utrujajoča. Tako smo porabili praktično cel dan, da smo prevozili nekaj več kot 300 km.

Zato tudi nismo uspeli prispeti do cilja Pembroke, ampak smo se ustavili kar v mestecu Brecon, v nacionalnem parku Brecon Beacons National park. Prespali smo na brezplačnem parkirišču (51.94481, -3.38972). Še dobro, da smo se čez naravni park vozili podnevi.

Brecon – St. David's, 150 km

Po dolgem in počez Pembrokeshire Coast National park smo iskali kamp, ki bi imel internet. To je bilo življenskega pomena za mojega sina, saj je počasi že pričel dobivati abstinenčne internetne krče.

Zaradi spremembe plana pa smo se čez celinski del naravnega parka samo prepeljali. Bolj nas je pritegnila obala. Na parkirišču, nad krasnim obalnim delom, s peščeno plažo (51.853244° / -5.123789°), smo srečali zanimivega Avstralca, ki sedaj živi v Angliji in predava na eni od tamkajšnjih fakultet. Dal nam je nekaj napotkov, kaj zanimivega naj si ogledamo na tem področju. Potoval je s svojim kamperčkom (stari VW caravele, predelan v avtodom) in kolesom, na katerem je imel pripeto kamero, s katero je snemal odročne predele ob obali, ki jih je odkril na svojih podvigih.

Prispeli smo v kraj St. David's in se parkirali v kampu. Bil je lepo urejen in na lepi lokaciji (51.87259, -5.25881), na samem klifu in pod njim je čudovita obala, zaliv. Z Vijolo sva se odločila, da greva »walkat« in tako sva se odpravila na podvig in uživala v prelepi naravi. Najin cilj je bil seveda kakšen pub v mestecu, do katerega se je po omenjeni poti prišlo preko polj, čez ali pa ob pašnikih. Ker nisva bila najbolj pazljiva, sva zgrešila oznako poti in namesto proti mestecu, veselo hodila po ograjeni poti, ki je bila namenjena živini za na pašo. Zato je bila ta tudi vedno bolj blatna in močvarasta in na koncu sva prišla do samega hleva, polnega bikov. Poti za živino imajo speljane tako, da ne moreš nikamor drugam. Seveda je bilo potrebno biti pri hoji zelo previden, da se slučajno v »salonskih čevljkah« nisva ugreznila v blato kravjakov. Sicer je bilo pa itak vse blatno in sedaj mi je povsem jasno, zakaj toliko Angležev hodi naokoli v visokih gumijastih škornjih - tudi v pubu jih srečaš. Ko smo se doma odpravljali na pot, je bilo čez trideset stopinj in sončno, nobenega

dežja temu primerna je bila tudi naša oprava, saj nismo pričakovali, da bomo sredi

poletja potrebovali »ta zaresne« pohodne čevlje. Sandale sem že imel pohodne in prepričan sem bil, da bo to zadostovalo. Preko blatnih ovir, neprehodnih poti, ob hlevu z biki, ki so se me že začeli ogledovati (oblečeno sem imel rdečo jakno), vsa blatna, sva končno prispela do mesta. Ogledala sva si katedralo in ostanke škofovске palače in končno prispela do najinega cilja – puba!

St. Davids je že v šestem stoletju na tem mestu ustanovil samostan, kjer sedaj stoji katedrala. V letih do enajstega stoletja je bila katedrala večkrat porušena in obnovljena. Več o tej katedrali in njeni bogati zgodovini si lahko preberete na njihovi internetni strani: <http://www.stdavidscathedral.org.uk/index.php?id=760>. Ker je bil že večer, sva si jo ogledala samo od zunaj.

Srečala sva tudi zanimiv starejši par, ki je imel dva psa pasme Border colie. Eden od njiju je bil zelo živahen in ves čas se je bilo potrebno ukvarjat z njim. Malo smo poklepetali in potem sva, po naporu in predvsem blatnem podvigu, odšla na ale, ki je v pubu polnem domačinov, hitro stekel po suhem grlu. In še nekaj je potrebno vedeti - vedno si je dobro natančno zapomniti, kje imaš svoj avtomobil! Imena krajev in kampov so tu za nas nenavadna in težko zapomnljiva. Dobro si je zapisati točen naslov in ime kampa, da se ti ne zgodi neprijetnost, tako kot se je nama. Sicer sem imel na fotoaparatu sliko table kampa, vendar pa ni bilo na najini poti domov nobenega, ki bi nama povedal, ali sva na pravi poti. Kljub vsemu pa sva na koncu srečno prispela domov in odšla na nočni počitek.

Po zajtrku in ko smo pripravili avtodom, smo se odpravili na pot in se ustavili v prijetni vasici Solva. Tu so še sedaj ostanki peči, v katerih so pridelovali apno iz apnenca, katerega so sem vozili z ladjami. Od tu so v preteklosti vozile ladje tudi v Ameriko in leta 1840 se je bilo možno tja prepeljati za bore 4 funte. V letu 1900 je bilo tu registriranih 30 ladij za prevoz tovora in 9 skladišč.

Po priporočilu Avstralca smo se odpravili proti kraju Stackpole, ki leži sredi nacionalnega parka in je vreden ogleda. Na parkirišču sredi gozda smo pojedli kosilo in jaz sem se malo sprehodil do gradu. V tem nacionalnem parku se spleča pogledat vsaj še kakšno plažo, klife in gradič. Po mojem mnenju bi se dalo tu tudi mirno prespati, vendar smo se odločili, da odrinemo naprej, saj nas je počasi že pričel priganjati čas, če smo si hoteli ogledati tudi Cornwall.

Med potjo proti Cardiffu smo se ustavili v trgovini, kjer smo nakupili vse potrebno za naslednje dni. Zanimivo je, da so nekatere veleblagovnice, npr. iz verige Tesco, v kateri smo običajno nakupovali mi, odprte neprekinjeno 24 ur na dan. Dobro so založene in cene kar primerljive z našimi. Vem, da je bila Anglija, še ne dolgo tega, precej dražja za nas, kot je sedaj. Očitno so šle pri nas v zadnjem času, glede na naše dohodke, cene živil precej bolj gor kot tu.

St. David's – Cardiff, 215 km

Kot sem že večkrat omenil, je veliko cest v Angliji za kamperje bolj neprijaznih. Angleži so sicer obzirni, vendar pa vozijo hitro. Tudi omejitve nimajo nič evropske. 30, 50, 60 ali 70 milj, kar pomeni, da se po naseljih lahko pelješ 48 km/h, zunaj naselij pa 80, 96 ali pa na avtocesti 116 km/h. So pa v glavnem njihove avtoceste polne prometa. Lokalne so sicer bolj vozne, vendar pa tudi nepredvidljive. Srečaš kar dosti avtomobilov z znaki bližnjih srečanj. V naseljih parkirajo kar ob robu vozišča in se je potrebno zaradi tega večkrat ustaviti. Ob vozišču ne kosijo in bankine so praviloma zaraščene z visoko živo mejo ali grmovjem, zato so ovinki nepregledni. Mene je kdaj kar malo skrbelo, da se bo za ovinkom pokazala kakšna nepredvidljiva ovira. Na srečo in verjetno tudi zaradi tega, Angleži niti ne kolesarijo kaj dosti. Če pa že, jim je pa očitno dovoljeno vsepovsod. Po pločnikih, vseh cestah in celo na avtocesti smo jih srečali kar nekaj. Čez cesto pa hodijo, če se jim zdi to varno in se na rdečo luč na semaforju ne ozirajo pretirano. Po mojem je to kar ena do njihovih značilnosti.

V Cardiff smo prispeli proti večeru in poiskati smo morali parkirni prostor oziroma »pravi plac« za prespat. In po možnosti čim bolj blizu centra, da bi lahko zvečer odšli še malo po mestu. Najprej smo parkirali kar zraven enega starejšega vana nasproti policije, v ulici, ki je bila v neposredni bližini gradu in centra mesta. Ko smo se odpravili proti mestu, so se tudi policaji odpravili na svoje večerne aktivnosti in iz vljudnosti sem jih vprašal, kako je z našim parkiranjem. Prijazno so nam pojasnili, da tam sicer ne smemo parkirati in da bi bilo prav, če

bi avto prestavili na eno od sosednjih ulic. To smo tudi storili in to tako, da smo avtodom parkirali kar če štiri parkine prostore, saj je bilo prostora na pretek. Če bi ga hoteli parkirati tako kot je to treba, bi le ta gledal skoraj čez cel vozni pas, saj so imeli ob vozišču narisana parkirna mesta dolžine samo kakšne dobre štiri metre - za dolžino osebnega avtomobila. Naša Laikica pa s kolesi vred meri skoraj osem metrov. Parkirnine čez noč ni bilo, čeprav smo bili oddaljeni samo kakšnih par sto metrov od centra mesta. Približno ob enajstih smo se v drugem poskusu končno odpravili proti mestu, v nočni laj! In ta se je v centru odvijal v pravem pomenu besede. Ulice so bile polne, tako kot podnevi, le mladina in tudi starejši, so bili veliko bolj razposajeni. Trgovine so bile sicer zaprte, interesno področje pa so bili lokali, ki jih je bilo vseh vrst in praviloma vsi polni. Pred nekaterimi so za vstop čakali v dolgih vrstah, saj so bili prepolni in so varnostniki spuščali noter le toliko

obiskovalcev, kolikor jih je odšlo ven. Zanimivo je to, da je veliko Angležev – predvsem žensk, občutno predebelih. In ne glede na to in na nizke temperature, ki so v poletnem času pri njih občutno nižje kot pri nas, se oblečejo v mini kikirice, oprijete in prekratke majčke ali pa kakšne druge lahke oblečke, iz katerih se vse kar bohoti. V več primerih tudi neokusno. Zelo veliko skupin je bilo oblečenih tematsko in v enem od lokalov sem uspel ugotoviti, da so tisti večer najbolj zanimivo oblečene nagradili. Ne glede na, za nas, za ta letni čas, izjemno hladne temperature, so bili praviloma vsi Angleži zelo poletno oblečeni in predvsem ženski del je tu prednjačil z lahkotnimi oblačili. Lahke oblečke, ki so neprimerno bolj primerne za mediteransko podnebje kot pa za hladno Anglijo! Ampak očitno, bili so vsi razgreti, in ni bilo videti, da bi koga zeblo. Po večernem sprehodu po mestu, ki je bilo, poleg razgrete množice, polno tudi policistov in policijskih maric, smo se odpravili spat. Ura je bila tam nekje med eno in drugo ponoči.

Spali smo bolj tako, ampak ne zaradi hrupa, ki bi ga ustvarjali mimoidoči nočni sprehajalci pod vplivom omamnih substanc, ampak zaradi vsako urnega zvonjenja iz zvonika bližnje cerkve... Zjutraj, nekje po sedmi ali osmi uri, celo na vsakih petnajst minut. Tega pač nismo vajeni poslušat, ko spimo ...

Preden smo si pripravili zajtrk, sem preparkiral še avtomobil tako, da je bil zadnji del na travi, ostalo pa na parkirnem prostoru in celo še majčkeno na cestišču. Vendar samo toliko, da ni oviral vozil, ki so vozila mimo. V kratkem, še preden smo pozajtrkovali, se je parkirni prostor povsem napolnil! Po zajtrku smo zopet odšli v mesto, ki je bilo tudi čez dan polno. Tako nekako, kot ponoči, samo struktura obiskovalcev je bila drugačna.

Poleg parkirišča, kjer smo prespali, je bil park, v katerem je stal spomenik – kamen, ki so ga podarili domorodci Falklandskih otolov Angležem v zahvalo, ker so jih osvobodili Argentincev. Kdo od vas se bo te vojne morda še spomnil, saj ne sega v tako davno zgodovino. Angleži so namreč bili bitko za te otoke leta 1982.

Cardiff je name naredil prijeten vtis, zato bi se vanj lahko še večkrat vrnil. Nikjer v Angliji, razen v Londonu, nisem imel občutka, da bi se ne počutil varno. Ljudje so

prijazni in dostopni in ni tako, kot jih imamo v naših glavah – hladni Angleži. V Cardiffu bi celo rekel, da so zelo razposajeni in vroči! Mestni muzej je zanimiv in si ga splača ogledati. Tudi grad in številne druge zanimivosti v mestu. Cardiff je tudi glavno mesto Walesa.

Ko smo se odpravili naprej, proti mestu Bath, smo se na naši poti zapeljali čez cel Cardiff, ne samo skozi mestno središče in videli, da je le ta kar velik in po moji oceni večji kot Ljubljana. Peljali smo se čez zaliv Severn Estuary, preko mostu, ki je bil eden večjih po katerih smo se peljali na svojih dosedanjih potovanjih. Sigurno pa največji tripasovni v eno smer! Zaliv je zanimiv predvsem zato, ker je v tem delu zelo širok in plitek. Tako je morje rjavo od zemlje in mivke. Tudi klifi, ki so v tem predelu, so podobne barve.

Cardiff – Bath, 90 km

Zvečer smo prispeli v mesto Bath. Lepo, staro zdraviliško mesto, ki je izredno dobro ohranjeno. Da smo v enaindvajsetem stoletju, nas opozarjajo samo spodnje etaže stavb, ki so spremenjene v trgovine in lokale, ter čistoča mesta in organiziranost prometa.

Ko smo se sparkirali, smo odšli na sprehod in že so se pričele dogodivščine. V avtomat za parkiranje sem vrnil funt in pol, kar naj bi zadostovalo za parkiranje po osmi uri zvečer. Ta pa ni hotel dati nobenega listka. Ko smo odšli proti mestu, so imeli na koncu (ali pa ob vstopu na parkirišče) avtomate, ki ti dajo za funt, ki ga vržeš vanje, načrt mesta. Denar je avtomat požrl, načrta pa ni bilo. Po večernem sprehodu, smo našli na praktično praznem

parkirišču parkirno mesto, ki je bilo kolikor toliko ravno. No ja, parkirati smo morali počez, čez štiri parkirna mesta. In zjutraj smo dobili prijazen pozdrav, nalog za plačilo 25 funtov, ker nismo pravočasno poskrbeli za parkinino. Očitno je bilo potrebno za dnevno parkiranje od osme ure zjutraj kupiti parkirni listek. Navodila na avtomatih so bila bolj ko ne pomanjkljiva in nejasna. In nismo vedeli, da je potrebno že ob osmih kupiti listek. Kaj čmo! Bomo videli, če v Ljubljano dobimo še kakšen prijazen pozdrav. Je pa to prvič, da sem dobil kakšen listek za plačilo kakršne koli kazni, odkar imamo avtodom. In z njim smo prevozili že skoraj 40.000 km. To je pač očitno potrebno vzeti v zakup in vkalkulirati v stroške potovanja.

Bath je bil v svoji dva tisoč letni zgodovini zdraviliško mesto, znano po svoji mineralni vodi. Rimljani so prvi spoznali vrednost tople mineralne vode. Zgradili so versko zdravilišče okoli treh izvirov. Tudi Saxi in Normani so spoznali zdravilne učinke mineralne vode in tu so kasneje zdravili tudi gobavost. Konec šestnajstega stoletja so prvič pričeli zdraviti Alzheimerjevo bolezen. Kasneje pa je postalo to znano zdravilišče in sprostitevni center za bogataše. Ko sem na vhodu preveril cene, sem ugotovil, da je res tako. Za tri ure kopanja je bila cena za odraslega najmanj 60 funtov, kar je za naše razmere zelo zelo drago.

Ne vem, ali sem že omenil, da je v Angliji to, da vsi hodijo čez prehod za pešce kar čez rdečo, že kar folklor?! Tudi policaji! In tu sem uspel dva celo pofotkat.

Iz Batha smo se odpeljali naprej do ribiške vasice Padstow, ki že leži na področju Cornwala. Kot zanimivost naj navedem, da smo se vozili po Atlantic highwayu, ki pa še zdaleč ni bila podobna highwayu, kar mi razumemo pod to besedo. Cesta ozka in kdaj se čez vasi tako zoži, da postane kar naenkrat enopasovna! Če to združimo še z visoko živo mejo, ki sili na cesto in prometnimi znaki v njej, ki jih zagledaš šele, ko pripelješ mimo, z hitrimi angleškimi vozniki in širokim avtodomom, potem lahko res samo še upaš, da ti nasproti ne pripelje kakšen kamion ali avtobus. Res dobro, da ni kje še kakšnega kolesarja! Še to

zanimivost naj navedem, da imajo na sredini cestišča neke kovinske vsadke, ki so prav glasni in poleg tega tudi avtodom neprijetno trese, ko zapelješ na njih. In glede na širino pasu, ki je večkrat širok samo toliko kot avtodom, je to lahko prav zoprno. Z ogledalom si že v živi meji, če pa se malo pomakneš proti sredini ceste, pa voziš po sredini in to po teh kovinskih vsadkih, kar ima za posledico to, da nenoramlno ropota pod gumami in kot sem omenil, tudi neprijetno trese. Drugače se pa voziš po nasprotnem pasu.

Bath – Padstow, 285 km

Padstow –prespali smo na parkirišču nad vasico: 50.54008/-4.94151. Za funt in pol smo imeli prenočevanje do devete zjutraj. V restavraciji Golden lion smo jedli zanimivo in zelo dobro Fish pie in najboljši Fish and chips. Fish pie je okusno pripravljeno meso rib in rakov (več vrst) s pire krompirjem in sirom. Zraven servirajo tudi solato in to brez olja. Namesto olja servirajo poleg solate svoje prelive. Pri sosednji mizi je večerjala zanimiva družčina štirih moških. Pogovor je pričel eden od njih, ki je povedal, da so ugebali, kakšno govorico govorimo. Eden od njih je dejal, da smo Rusi, drug Poljaki, tretji pa, da smo nekje iz Wallesa, saj je njihova govorica taka, da je noben ne razume, če ni ravno iz Wallesa.

Eden izmed njih je bil Švicar, kateremu so bili zelo všeč naši Laibachi, je povedal, da so bili ti pri njih in tudi drugod v Evropi, zelo popularni. Vedel je tudi, da pri nas, zaradi njihove politične nesprejemljivosti v preteklosti, niso dosegli take popularnosti kot v svetu. Eden od njih je bil Anglež in nam je ob slovesu dal nekaj koristnih napotkov za nadaljnje potovanje. Priporočil je ogled nekaj vasic v južnem Cornwallu, ki bi si jih po njegovem mnenju morali ogledati.

Zjutraj smo odšli naprej. Moja dva sta oba še spala, ko sem ju pripeljal do Newquaya. Zalivček, trgovinica in restavracije, izliv potočka v morje in idilična mivkasta plaža. Idealna za sprehode. Bila je ura nekje okoli devete zjutraj in kljub zgodnji uri, je tu že bilo kar nekaj sprehajalcev. Tudi sam sem se sprehodil po plaži in našel celo neko votlino, ki jo je očitno sčasoma izdolblo morje.

Padstow – St. Ives, 80 km

Prispeli smo v St. Ives in se namestili v kampu v bližini St. Ivesa. Matija je užival za računalnikom, saj smo mu kupili dostop do interneta, midva z Vijolco pa sva po kosilu odšla peš v mesto. Kamp je sicer imel res pet zvezdic in je bil urejen, vendar pa je imel eno veliko napako. Če se je več oseb istočasno tuširalo, je voda samo curljala in žena je bila zaradi tega in svojih las, ki si jih je komaj uspela sprati, zelo nejevoljna. Jaz pa sem tudi moral stati pol ure pod tušem, da sem se uspel stuširati.

Mestece je bilo res prijetno, kot je povedal Anglež, vendar pa ne tako kot Padstow. Prav tako je tudi na tem delu plima in oseka taka, da je ob oseki morje povsem odteklo iz zaliva. Po sprehodu, ogledu plaž in klifov, sva odšla še v pub na ale in se zvečer vrnila v kamp. Na poti v mesto sva seveda tudi slikala cesto in znak v grmovju, tako, da tudi slikovno pokažem, da Angleži niso več taki formalisti za kakršne veljajo. V zadnjem obdobju smo jih mi že prehiteli in to predvsem v delu, kje je potrebno posameznega državljana opozarjati na njegove dolžnosti in ga seveda tudi čimbolj striktno kaznovati za njegove prestopke.

Sprehod na koncu zemlje (Land's end) je bil lep in očarljiv. Splačalo se je dati tistih pet funtov za parkirnino. Priporočam! Res doživiš morje, visoke klife, zadnja in prva hiša na zemlji, prikaz značilne domačije, seveda urejene poti in točke. Zanimiva je tudi razstavljena ladja (ne vem, ali je bila vojaška, reševalna ali pa opazovalna).

Tu smo poizkusili tudi njihov cream tea. Že pri naročanju se je začelo zapletati. Vijola se je odločila za že preizkušeno kavo z mlekom (kako dolgočasno!), jaz pa sem rekel, da bom poizkusil ta njihov čaj. S sinom sva odšla za pult naročiti pijačo in tip, ki sva mu najine želje sporočila, je bil nekako nerazumljiv in na koncu sploh nisem vedel, kaj točno sva naročila. Mislil sem, da sva bila nejasna pri naročilu in da sva naročila in dobila samo cocacolo in kavo z mlekom, kar sva tudi prinesla k naši mizi. Za naročeno sem plačal 11 funtov in sem si mislil, da sem plačal to, kar sem prinesel na mizo.

Matija je še komentiral, da razgled pač tudi nekaj stanje. Nato pa je mlada točajka prinesla še moj pravilno naročen Cream tea. Na naše presenečenje pa to ni bil čaj, ampak sta bila na krožniku dva zelo okusna kolača, skodelica dobre jagodne marmelade in skodelica posebnega namaza, nekaj med maslom in smetano. Angleži iz tega področja so posebej ponosni na ta namaz, saj moraš na kolač najprej namazati marmelado in šele nato ta kremast namaz. Mi smo namreč navajeni namazati najprej putr, pol pa marmelado. In to je ta njihov Cream tea. Seveda smo si ga vsi lepo razdelili in uživali v res zelo okusnem kolačku, namazih in seveda razgledu na angleško meglo nad oceanom.

Polpero, stara in v slogu ohranjena ribiška vasica na južni strani Anglije. Parkirali smo na parkirišču na vrhu vasice (vasica se nato spušča položno do morja) - (50.337947°/-4.522044°). Mislili smo, da je do centra vasice daleč in zato smo se poslužili prevoza s turističnim vlakcem (nekaj podobnega, kot vlakec, ki v času sezone vozi turiste na naš Ljubljanski grad). Sprehodili smo se po vasi in po dolgotrajnem iskanju smo končno našli primerno vaško gostilnico. Dobra večerja in prijeten sprehod. Hudo draga parkirnina (avtodomi morajo plačati dvojno – piše opozorilo na tabli). To je Polpero!

Vozili smo z zadnjimi litri in zaradi tega nervozna Vijola (tokrat ni bila nič Vijolica), sem mislil, da se bomo z njimi uspeli pripeljati do Swanage in tam prenočiti. Prišli pa smo samo do campa Wood farm pri mestecu Axminster. Malo pred polnočjo smo parkirali na mestu za pozni prihod za recepcijo, ki je bila seveda že zdavnaj zaprta (50.741911/ -2.915477). Utrujeni smo se spravili v posteljo in preden nam je uspelo zaspati, je nekaj močno zaškripalo in počilo – doživeli smo nesrečo tovornjaka in reševanje vkleščenega voznika iz prevrnjenega vozila. Z Matijem sva hitro odšla pogledat in preden sva se uspela prebiti preko grmovja do ceste, sem že zagledal modre utripajoče luči. Očitno so na kraj nesreče takoj prišli policaji. Tako smo se ponovno spravili v posteljo, vendar se hrup kar ni hotel umiriti. Zato sva s sinom ponovno vstala in šla pogledat, kaj dogaja. Na kraju nesreče je bilo že polno gasilcev (štirje veliki gasilski kamioni), kar nekaj policajev (tudi štirje osebni avtomobili), reševalno vozilo in čez kakšno uro se je pripeljal še kamionet od cestarjev. Njihova odzivnost je bila res neverjetna. Takoj, v nekaj minutah, so na kraj nesreče prišli policaji in v roku pol ure, tudi vsi ostali. Reševanje je zaradi zahtevnosti postopka potekalo dolgo in počasi. S sinom nisva čakala, da bi videla, v kakšnem stanju so uspeli spraviti ven voznika. Odšla sva spat in poročati najini Vijolici (takrat je to že bila), ki seveda ni mogla zaspati in naju je čakala, da ji poročava. Zaspali smo in se zjutraj, res z zadnjimi litri, prebili do črpalke.

St. Ives – Lend's end – Axminster, 315 km

Nekaj se mi je pa za vedno vpisalo v spomin. Če hočeš, da na potovanju nimaš težav in so vsi zadovoljni, je potrebno poskrbeti za naslednje: Vedno moraš imeti dovolj goriva, žena ne sme biti nikoli lačna, pravočasno je treba najti ustrezen prostor za prespat, zjutraj mora biti mirno, sin mora imeti dostop do interneta. In nisem prepričan, da sem vse potrebno naštel. Vedno se najde še kaj, kar zmoti našo idilo na potovanju.

Preden smo prispeli do Swanagea smo mimogrede pozajtrkovali na parkirišču pod gradom (50.642001°/ -2.058458°), od koder smo videli samo majčken del ostankov obzidja ogromnega gradu Corfe castle. Človek žal nima časa za vse, a razvaline tega gradu se vsekakor splača ogledat. Mi smo se raje odločili za obmorsko vasico Swanage, kjer je najina hči pred kar nekaj leti, preživela tri tedne na tečaju angleščine ...

Swanage, prijetno obmorsko mesto, kjer smo parkirali na parkirišču na obrobju mesta in tudi tu ni delal parkomat. Tako smo napisali na listek – parkomat not working, da nam ne bi slučajno zopet kakšen vesten angleški redar prilepil lsitek z mandatno kaznijo. Preko parka smo se nato spustili do obale. Sonce, prijetno toplo za sprehod, to pomeni kakšnih 16 do 20 stopinj. Na obali je bilo kar dosti ljudi, nekateri v vetrovkah in dolgih hlačah, nekateri v kopalkah in kar

nekaj jih je bilo tudi v vodi, ki je bila po moji oceni dokaj mrzla. In še pihalo je povrh. Ti Angleži so res trpežni! Plaža je mivkasta in sprehodili smo se po mestecu. Prijetne ulice, polne majhnih trgovinic in lokalčkov in v enem smo si ponovno privoščili cream tea in seveda tudi navaden čaj ter kavo. Tile njihovi kolački z rozinami so res okusni. Posebej, ko so namazani z jagodovo marmelado in njihovo kremo.

Popoldan smo nato mimo Londona prispeli v Dover. Čeprav smo imeli rezerviran trajekt šele okoli ene ure zjutraj, smo se odločili, da se na terminalu najprej pozanimamo glede transferja na celino, potem gremo pa lahko še malo okoli. Okoli 18 ure smo tako že bili na okencu, kjer nam je prijazna uslužbenka dejala, da se lahko čekiramo že okoli pol devetih in nato gremo s trajektom preko že ob 21.15 uri. To nas je zelo razveselilo, saj je to pomenilo, da bomo pred polnočjo že v Franciji in da se bomo lahko naspali pred dolgo vožnjo proti domu. Pred odhodom iz Anglije smo tako odšli še do bližnjega šoping centra, kjer smo nakupili nekaj lokalnih dobrot in seveda nekaj angleškega alea. Ko pa smo se vrnili do terminala pa nas je vseeno malo zaskrbelo, ker so nas postavili na stran. Bil je namreč četrtek in očitno več prometa, kot običajno, zato smo morali počakati, da so se prvo spravili gor vsi, ki so imeli za to uro rezerviran trajektni prevoz. Po besedah uslužbenke smo imeli srečo, saj smo bili zadnji, ki smo lahko šli predčasno na trajekt. To se splača vedeti, saj so trajekti ponoči ali

zgodaj zjutraj precej cenejši (tudi za polovico) kot ob normalnih urah čez dan. Vožnja s trajektom je bila nekoliko nemirna, saj so bili dokaj visoki valovi. Mene je to še posebej skrbelo, saj nisem bil prepričan, ali sem zategnil ročno zavoro na avtodomu. Med vožnjo pa ne moreš dol v prostor, kjer so avtomobili. Ročna res ni bila zategnjena, avtodom pa je na srečo tudi še bil na svojem mestu in se med plovbo ni premikal (med avtomobilom pred nami in tistim za nami ...).

Prespali smo na PZaju v Calaisu in se po jutranji oskrbi (tako s hrano kot oskrbi avtodoma z vodo in praznjenjem odpadne vode ter WC-ja) odpravili na celodnevno potovanje proti domu.

Axminster – Calais, 455 km

Sledila je celodnevna vožnja čez Francijo in v okolici Stuttgarta smo se slišali še s prijateljema Jankom in Ireno, ki sta ravno takrat začenjala svoj dopust in sta potovala proti Franciji. Zmenili smo se, da se dobimo v Ulmu, na PZA-ju – 48.40774/10.00929. Mi bi sicer morali prispeti na zborna mesto kakšno

uro pred njimi, vendar Nemčija ne bi bila Nemčija, če se ne bi ustavili v zastoju in to 12 km pred izvozom iz AC za Ulm. Tako smo prišli na cilj kakšno uro za njimi, vendar to ni pokvarilo našega druženja, ki je trajalo do poznih nočnih ur - ko je žena izjavila, da to še spijemo, pol gremo pa skupi spat! Tole skupi, se je dalo razumeti tudi na zanimiv način ...

Calais, Fr – Ulm De, 810 km

Kot zanimivost našega tritedenskega potovanja po Angliji lahko omenim tudi dogodek, ki se mi je pripetil zadnje jutro ob odhodu proti domu. Ko sem speljal iz PZA-ja v Ulmu, sem se na izvozu na ulico postavil na levo in hotel nadaljevati po levi... (kot v Angliji!)

Po običajnem postanku v Rosenhaimu, kjer nakupimo vedno nekaj pravega bavarskega piva in pa kakšen priboljšek za v kuhinjo, smo v večernih urah, na veselje sina, končno prispeli domov.

Ulm, De – Ljubljana, 582 km

Za zaključek naj omenim še to, da je letošnje potovanje name naredilo nekako poseben vtis. Težko bi rekel, da je bilo res nekaj prav posebnega in enkratnega, bilo pa je sigurno zelo zanimivo. Če drugega ne, sem dobil občutek, da ima tu časovna dimenzija nekako drugačen pomen, da imajo Angleži vrednote drugače rangirane kot mi. Da so samozadostni, pred sodobnimi materialnimi dobrinami imajo prednost predvsem stabilnost in konzervativnost. Še vedno vozijo po levi, ohranili so svojo valuto, ne glede na to, da so v Evropski uniji, na umivalnikih imajo še vedno dve pipi - eno za mrzlo, drugo za toplo vodo in še marsikaj bi se našlo ...

In kot sem v uvodu napisal, smo bili z našo Laikico na potovanju po Angliji Violeta, Matija in Bojan, od sobote, 30. Junija, do sobote, 21. Julija 2012. V tem času smo skupaj prevozili okoli 6000 km. Na ta del naše poloble pa se bomo sigurno še vrnili in obiskali tudi severnejši del tega otoka – Škotsko, pa tudi Irska nas še čaka....